

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.305 van 2 mei 2002
in de zaak A. 69.877/VII-24.128.**

In zake : de n.v. NOVACHEM STORAGE,
gevestigd te ANTWERPEN,
Schomhoeveweg 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. BOUCKAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. NOVACHEM STORAGE op 15 juli 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “de beslissing van de Algemene Directie van de Civiele Bescherming dd. 25/03/1996, waarin gemeld werd dat verzoekster een bedrag van 563.088 BEF verschuldigd is, zijnde de heffing voor het fonds ‘risico’s van zware ongevallen’ voor 1996 (Sevesofonds)”;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 27 april 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 12 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 maart 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VANHORENBEKE die, loco advocaat J. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. BOUCKAERT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het, behoudens wat de kosten betreft, eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de beslissing van 15 mei 1996 van de staatssecretaris voor veiligheid, waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van 25 maart 1996 van de algemene directie van de civiele bescherming wordt afgewezen, het werkelijke voorwerp van het beroep uitmaakt;

Overwegende dat ambtshalve dient te worden onderzocht of de Raad van State bevoegd is om van het voorliggend geschil kennis te nemen ;

Overwegende dat krachtens artikel 144 van de Grondwet geschillen over burgerlijke subjectieve rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren; dat krachtens artikel 145 van de Grondwet ook geschillen over politieke subjectieve rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen; dat die bevoegdheid bepaald wordt door het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het geschil;

Overwegende dat de hoven en de rechtbanken aldus kennis nemen van de geschillen betreffende subjectieve rechten, behoudens, wat de politieke subjectieve rechten betreft, van deze die door de wet aan een ander rechtscollege zijn toevertrouwd;

Overwegende dat in casu de vordering betrekking heeft op het al dan niet verschuldigd zijn van de heffing, ingesteld door artikel 7, § 2bis, van de wet van 21 januari 1987 inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten, ingevoegd bij artikel 207 van de wet van 29 december 1990 houdende sociale bepalingen, en die geheven wordt per industriële activiteit waarvan kennis is gegeven als bedoeld in artikel 4 van de wet; dat wat onder industriële activiteiten in de zin van de wet moet worden verstaan, bepaald is in artikel 2 en de bijlagen bij

de wet; dat luidens artikel 7, § 2bis, 1°, de heffing is verschuldigd door de fabrikant die verantwoordelijk is voor de industriële activiteit; dat de verwerende partij bij het opleggen van de heffing derhalve over geen enkele discretionaire bevoegdheid beschikt, noch wat de beslissing over het al dan niet verschuldigd zijn van de heffing, noch wat de beslissing inzake het subject dat de heffing verschuldigd is, noch wat het bedrag van de verschuldigde heffing betreft;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie ten onrechte aanvoert dat het werkelijk voorwerp van de voorliggende vordering “het herstel van de geschonden wettigheid is” ; dat, indien die partij het desbetreffend bij het juiste eind zou hebben, zij een actio popularis zou instellen, welke vordering onontvankelijk zou zijn ; dat diezelfde partij evenmin op goede gronden stelt dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt, omdat deze de nationale wet moet interpreteren conform het vigerende internationale recht ; dat de correcte interpretatie van de toepasselijke wet immers geenszins kadert in enige discretionaire bevoegdheid, welke bevoegdheid een beleidskeuze tussen meerdere juridisch correcte mogelijkheden impliceert, beleidskeuze die ten deze niet aanwezig is ;

Overwegende dat de heffing in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat de wet van 29 december 1990 is geworden, gekwalificeerd is als een belasting (Gedr. St., Senaat, nr. 1115-1 (1990-1991), p. 90);

Overwegende dat uit dit alles moet besloten worden dat het voorliggende geschil betrekking heeft op een subjectief politiek recht;

Overwegende dat de bevoegdheid om zich uit te spreken over het voorliggende geschil niet uitdrukkelijk aan enige rechter is toebedeeld; dat het beroep tegen de vaststelling van de heffing bij de minister van binnenlandse zaken bedoeld in artikel 7, § 2bis, 4°, van de wet van 21 januari 1987, geen jurisdictioneel, doch een puur administratief beroep is; dat de oplossing van dit geschil dus door de wet niet aan de Raad van State, ook niet in zijn hoedanigheid van administratieve cassatierechter, is toevertrouwd; dat de Raad van State bijgevolg onbevoegd is om kennis te nemen van de voorliggende vordering;

Overwegende dat de verzoekende partij op goede gronden vraagt de kosten van de vordering ten laste van de verwerende partij te leggen, daar deze

haar op een dwaalspoor heeft gebracht doordat zij verkeerdelijk in de betekening van de bestreden beslissing de Raad van State had vermeld als rechtscollege waarbij de verzoekende partij beroep kon instellen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee mei tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS

M.-R. BRACKE